

## Arrest

nr. 131 255 van 13 oktober 2014  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U bent een Russisch staatsburger van Avaarse afkomst met vaste verblijfplaats in Machatsjkala (Dagestan, Russische Federatie). U kreeg problemen met uw neef U. (...) toen hij in uw kamer binnenviel op het moment dat G. (...), een andere neef, met u aan het zoenen was. U zou al sinds u 20 jaar oud was een seksuele relatie met G. (...) hebben. U (...) sloeg u. Uw moeder, die ook de kamer binnen kwam, haalde jullie uit elkaar. U (...) trok G. (...) mee naar buiten. Uw moeder bracht u naar de buurvrouw in hetzelfde gebouw, A. (...). Daar verbleef u enige tijd. U vernam dat U. (...) G. (...) vermoord en begraven heeft in het bos. Uw moeder en A. (...) brachten u naar Grozny, van waar u met de bus tot in Kiev (Oekraïne) reisde. Vanuit Kiev vervolgde u met een minibus uw reis naar België, waar uw zus D. K. (...) (OV X) al sinds 2006 verblijft. U vroeg op 12 april 2013 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van uw Russisch binnenlands paspoort. U legde uw internationaal*

Russisch paspoort neer, een kopie van uw geboorteakte, uw militair boekje en een medisch attest uit Dagestan.

#### B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Dagestan problemen kende met uw neef U. (...) omwille van het feit dat hij u had betrappt met uw neef G. (...) toen deze met u aan het zoenen was. U bent er echter niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De verklaringen van een asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan worden afgeleid uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, of uit tegenstrijdigheden. Dit laatste is in casu het geval. Uw asielrelaas werd immers tegenstrijdig bevonden, en dit niet enkel na vergelijking van uw verklaringen voor de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) met uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS, maar ook na vaststelling van discrepanties tussen uw opeenvolgende verklaringen bij het CGVS.

Zo verklaarde u in eerste instantie, in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken opgesteld voor het CGVS, dat u een relatie had met uw neef G. (...) (vragenlijst DVZ voor het CGVS vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 5). Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal ontkende u echter dat u een relatie had met G. (...). U beweerde toen dat het louter ging om een "les in kussen" die u gekregen had, en niet om een relatie. U zou G. (...) immers gevraagd hebben hoe u een meisje moest kussen en hij zou u dit vervolgens getoond hebben (CGVS dd 17/10/2013 p.3, 7-9). Zelfs toen u meermaals dezelfde vraag werd gesteld en u meerdere keren op het vertrouwelijke karakter van het gehoor werd gewezen, bleef u volharden dat u met uw neef geen relatie had en dat u al evenmin homofiele gevoelens koesterde voor mannen in het algemeen (CGVS dd 17/10/2013 p.7-9). U voegde hier bovendien nog aan toe dat u überhaupt nooit een relatie met wie dan ook zou gehad hebben (CGVS dd 17/10/2013 p.8). Toen u werd geconfronteerd met de verklaringen die u bij DVZ had afgelegd, waar u wel degelijk beweerde had dat u een relatie had met uw neef G. (...), bleef u verder het tegendeel beweren (CGVS 17/10/2013 p.8). Toen u op het einde van het gehoor nog werd gevraagd of u het woord 'relatie' misschien anders zou uitbeelden in de gebarentaal die u gebruikt dan 'zoenen', antwoordde u dat deze twee begrippen op een andere manier worden uitgebeeld (CGVS 17/10/2013 p.11), waardoor het uitgesloten is dat het hier om een interpretatiefout ging bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarenboven gaf u tijdens het tweede gehoor bij het CGVS te kennen dat u bij DVZ een deel van het gehoor in gebarentaal had afgelegd met de hulp van uw zus, maar dat u uw asielrelaas, en meerbepaald alles wat er gebeurd was met G. (...) en U. (...), wel zelf had kunnen vertellen, zonder de hulp van uw zus (CGVS dd 3/04/2014 p.6). Hieruit kan bijgevolg besloten worden dat het om uw eigen verklaringen gaat in de vragenlijst bij DVZ en dat de vastgestelde incoherenties in uw verklaringen bij DVZ en het CGVS wel degelijk betrekking hebben op de verklaringen die u eigenhandig aflegde voor de verschillende asielinstanties. Het feit dat u net in deze verklaringen, die de kern van uw asielrelaas betreffen, manifest tegenstrijdig was, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze.

Bovendien komen op hun beurt ook de verklaringen die u tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS aflegde volstrekt niet overeen met uw eerdere verklaringen voor het CGVS. Zo beweerde u tijdens uw laatste gehoor bij het CGVS plots dat u al sinds u 20 jaar oud was een relatie zou gehad hebben met uw neef G. (...). U voegde hier aan toe dat het hier wel degelijk om een seksuele relatie ging, waarbij het niet enkel bij 'kussen' bleef (CGVS dd 3/04/2014 p.2-3). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS had u nochtans beweerde dat u nooit een relatie had gehad met wie dan ook, dat u al evenmin homoseksuele gevoelens koesterde ten aanzien van uw neef, en dat u enkel met G. (...) gezoend had omdat u wilde leren kussen (supra). Toen u gepolst werd naar de reden waarom uw verklaringen hieromtrent zo verschilden met uw verklaringen tijdens het eerste gehoor bij het CGVS, terwijl u toen verschillende malen dezelfde vraag werd gesteld en u dus ook verschillende keren de kans werd geboden om de ware toedracht van uw relaas te vertellen, wierp u op dat uw zus u had gezegd om het nu zo te vertellen (CGVS dd 3/04/2014 p.3). Deze uitleg kan echter bezwaarlijk als afdoend excuus aanvaard worden voor uw wel zeer uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen. Verder legt het feit dat uw zus u bepaalde verklaringen zou opgedrongen hebben een bijkomende hypothese op de geloofwaardigheid en de objectiviteit van uw verklaringen. Aangezien de inconsistenties in uw verklaringen de kern raken van uw asielrelaas, kan er bovendien zowel aan het feit dat u homoseksueel zou zijn, als aan de door u aangehaalde incidenten in Dagestan (het feit dat u gezoend had met uw neef, dat u betrappt en geslagen werd en dat uw neef werd meegenomen en vermoord door U. (...)) en aan het gegeven dat u hierdoor nog steeds problemen zou kennen in geval van een terugkeer naar Dagestan, volstrekt geen geloof meer gehecht worden.

Daarnaast legde u ook in verband met het door u gebruikte reisdocument tijdens uw reis vanuit Dagestan naar België, meerbepaald uw internationaal Russisch paspoort, weinig coherente verklaringen af. U bleef hierover tijdens het eerste gehoor bij het CGVS immers opvallend vaag in uw verklaringen en u liet uitschijnen dat het gebruikte reisdocument niet uw eigen paspoort was. Zo zei u dat de chauffeur die u naar België bracht u een 'rood paspoort' gaf onderweg met 'een foto van iemand die op u geleek' en dat ook de naam die in dit paspoort stond niet de uwe was (CGVS dd 17/10/2013 p.4). U legde noch bij DVZ, noch tijdens het eerste gehoor bij het CGVS enig reisdocument neer. Tijdens het laatste gehoor voor het CGVS legde u plots een internationaal paspoort neer op uw eigen naam en met uw eigen foto. U legde uit dat uw zus tegen u had gelogen en dat ze u voordien had gezegd dat u geen paspoort had. U zou niet geweten hebben dat uw internationaal paspoort in haar tas zat (CGVS dd 3/04/2014 p.5). Volgens u zou uw zus het paspoort pas aan u gegeven hebben toen uw advocaat bij u thuis was langsgekomen (in België) en hij naar uw paspoort gevraagd had (CGVS dd 3/4/2014 p.5). Deze uitleg vormt echter geen verschoning voor uw vage verklaringen hieromtrent bij DVZ en voor het CGVS, noch voor het feit dat u aanvankelijk nog liet uitschijnen dat u niet met uw eigen paspoort naar België gereisd zou zijn (u sprak namelijk over een rood paspoort met een foto van iemand die op u geleek en met een naam die niet de uwe was), terwijl u wel degelijk met uw eigen internationaal paspoort reisde. Hieruit kan dan ook geconcludeerd worden dat u de Belgische autoriteiten bewust trachtte te misleiden. Uw algehele geloofwaardigheid wordt hierdoor bovendien nog verder ondergraven.

In dit verband dient verder nog het volgende opgemerkt te worden met betrekking tot uw binnenlands Russisch paspoort. U beweerde namelijk dat dit door uw neef U. (...) werd afgenomen nadat hij u met G. (...) had betrappt. Aangezien de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten in Dagestan ondergraven werd, kan er ook aan deze verklaring met betrekking tot uw binnenlands paspoort geen geloof meer gehecht worden en rijst het vermoeden dat u uw Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie, onder meer over uw verblijfplaats binnen of buiten de Russische Federatie voor uw vertrek naar België, verborgen te houden.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het medisch attest dat u voorlegde en waaruit blijkt dat u een lichte verstandelijke handicap hebt, is niet van die aard dat het bovenstaande appreciatie in een positieve zin zou kunnen doen ombuigen. Alhoewel het Commissariaat-generaal niet in twijfel trekt dat u een lichte mentale handicap zou hebben, kan uit het verslag van de opeenvolgende gehoren bij het CGVS afgeleid worden dat deze ondanks uw handicap vlot verliepen en dat er zich geen noemenswaardige problemen voordeden. U gaf op geen enkel moment aan dat u de aanwezige tolk en/of de dossierbehandelaar of de aan u gestelde vragen niet begrepen had. Ook toen u op het einde van het gehoor nogmaals werd gevraagd of u alle vragen begrepen had, antwoordde u bevestigend (CGVS dd 17/10/2013.p.12, CGVS dd 3/4./2014 p.8-9). Hiermee rekening houdend kan dan ook niet gesteld worden dat de vastgestelde anomalieën in uw verklaringen te wijten zouden kunnen zijn aan uw handicap. De foto's die u na het eerste gehoor bij het CGVS nog overmaakte aan het CGVS en waarop u, volgens de verklaringen van uw zus D. K. (...) (OV 5.927.582), als vijftienjarige verkleed bent te zien als vrouw, kunnen bovenstaande conclusie evenmin wijzigen. Uw zus verklaarde hieromtrent immers dat u zich destijds gewoon bij wijze van grap verkleed had als vrouw, maar dat zij pas nu het verband legde met de door u aangehaalde problemen (CGVS dd 17/10/2013 p.12, nota PO). De foto's bevatten echter geen enkele objectieve informatie over de omstandigheden waarin deze genomen werden of de plaats waar ze genomen werden, noch over de persoon die op de foto afgebeeld staat. Ze kunnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten dan ook niet herstellen. De kopie van uw geboorteakte en het origineel internationaal paspoort dat u ten slotte nog neerlegde, bevatten louter persoonsgegevens en gegevens over uw reis naar België. Uw militair boekje bevat gegevens over uw militaire dienst (u bent niet in dienst gegaan wegens 'een beperking', zie vertaling militair boekje blz.11 punt 27), die niet ter discussie staan. Deze documenten kunnen bovenstaande conclusie bijgevolg evenmin wijzigen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel

deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat verwerende partij ten onrechte van oordeel is dat er flagrante tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden zijn in haar verklaringen waardoor zij geen geloof hecht aan haar asielrelaas en doordat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar verstandelijke handicap. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 84/4 van de vreemdelingenwet (bedoeld: "artikel 48/4 van de vreemdelingenwet"). De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij stelt dat verklaringen op zich een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling en dat haar in bepaalde gevallen het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Zij meent dat er geen redenen zijn om aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen te twijfelen. Zij stelt dat haar verklaringen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en dat er geen hiaten of ongerijmdheden in terug te vinden zijn op het niveau van de relevante bijzonderheden die niet kunnen worden verklaard.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat er omwille van de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Uit onderstaande uiteenzetting blijkt dat verzoekende partij geen argumenten naar voor kan brengen waarmee zij afbreuk kan doen aan deze motieven en de daaruit volgende conclusie dat er aan haar asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Het voordeel van de twijfel kan haar dan ook niet worden toegekend.

2.2.5.1. Verzoekende partij legt uit dat zij mentaal gehandicapt is en psychische problemen heeft met zware concentratiestoornissen, een lage intellectuele capaciteit, verminderende geheugenfunctie en dat zij vragen moeilijk kan omvatten (zie bijlage 5 bij het verzoekschrift). Om die redenen kan zij abstracte concepten, zoals het begrip "relatie", moeilijk of niet omvatten. Verzoekende partij stelt verder dat zij het begrip "relatie" niet ziet als een affectieve/seksuele band op lange termijn tussen twee personen, maar dat zij een letterlijke interpretatie hanteert van dit begrip, hetzij een "*betrekking waarin zaken of personen tot elkaar staan*" of "*de personen die in betrekking staan: zakenrelatie*". Verzoekende partij verduidelijkt hierbij dat, wanneer zij een conversatie heeft met iemand, dit ook een "relatie" is voor haar. Wanneer zij van iemand een "*les in zoenen*" krijgt, is dit vervolgens eveneens een "relatie" voor haar. Verzoekende partij wijst erop dat zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aldus niet bedoelde dat zij met haar neef een affectieve/seksuele band had. Om die reden heeft zij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal ook verteld dat haar neef haar wou leren kussen, zij had immers, omwille van haar mentale handicap, nog nooit een relatie gehad met iemand. Verzoekende partij besluit dat de tegenstrijdigheid tussen beide gehoren te wijten is aan de andere interpretatie die verwerende partij hanteert van het begrip "relatie". Verzoekende partij zet hierna uiteen dat zij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat zij wel een (affectieve/seksuele) relatie had met haar neef G.. Zij stelt in dit verband dat haar zus haar grondig heeft voorbereid op dit gehoor, dat zij haar tijdens deze voorbereiding de gebruikelijke betekenis van het woord relatie heeft uitgelegd en dat verzoekende partij hiermee rekening moest houden. Verzoekende partij benadrukt dat het niet zo is dat haar bepaalde verklaringen werden opgedrongen door haar zus.

2.2.5.2. Verzoekende partij tracht de tegenstrijdigheden in kwestie goed te praten door te wijzen op een discrepantie tussen de door haar gehanteerde interpretatie van het begrip "relatie" en die door verwerende partij, hetgeen een gevolg is van haar verstandelijke beperkingen. De Raad stelt echter vast dat uit de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar eerste gehoor, onomstotelijk blijkt dat zij wel degelijk de "gebruikelijke" betekenis van het woord "relatie" kende op dat ogenblik. Dit blijkt onder meer uit de volgende verklaringen:

*"U zei dat u met uw neef was in die kamer, dat hij toonde hoe u een meisje moest kussen?"*

*Ja, hij liet met zien hoe het moest.*

*Was het de eerste keer dat hij dit uitlegde?"*

*Ja, de eerste keer.*

*(...)*

*Vond u het niet raar om te kussen met iemand van hetzelfde geslacht?*

*Hij heeft me gewoon die les gegeven, het was puur toeval. Hij vond het ook geen probleem om dat te laten zien. Het was het probleem van U., hij apprecieerde dit gewoon niet.*

*Maar het was niet zo dat G. of u homoseksuelen waren?*

*Nee, hij heeft me gewoon uitgelegd hoe ik moest kussen.*

*Hebt u ooit een relatie gehad met een meisje?*

*Nee. Ik kwam nooit buiten.*

*Maar u had wel interesse om een relatie met een vrouw te hebben?*

*Ja, maar ik durfde niet. Ik voelde me te gegeneerd. Omdat ik niet zo goed praat enzo.*

*Begrijpt u me goed, het is niet bedoeld als indiscrete vraag, maar had u ook gevoelens voor mannen?*

*Nee. Helemaal niet, mijn neef heeft me gewoon uitgelegd hoe het moest.*

*Het is heel belangrijk dat u weet dat dit gesprek vertrouwelijk is, dat het tussen vier muren blijft. Als u iets wil zeggen, is het nu het moment. U hoeft zich niet te generen. Als er problemen zijn die u wil aanhalen die misschien gênant zijn: u hoeft zich niet te schamen hier.*

*Ik heb niets te vertellen. Ik heb nooit een relatie gehad met wie dan ook. Het was gewoon een les die ik gekregen heb van die neef toen.*

*U zei namelijk bij DVZ dat u een relatie met G. had?*

*Nee, hij gaf me gewoon een les toen.*

*Dus u had geen relatie met hem?*

*Nee. Het was een les die ik kreeg.*

*Waarom zij u dat u een relatie had met G. bij DVZ?*

*(...) Er was geen liefde tussen ons.*

*Voor alle duidelijkheid: was het een relatie die u met hem had, of was het gewoon een les die hij u gaf?*

*Voordien hadden we ook al op die manier gekust.*

*Wacht, twee minuten geleden zei u dat u geen relatie had met hem, dat hij u enkel een les gaf hoe u moest omgaan met vrouwen, nu zegt u dat u voordien al met hem had gekust? Was het gewoon "een les", of liefde tussen jullie?*

*Het was een les die hij gaf, geen liefde.*

*Dus het was niet de eerste keer dat hij u kuste?*

*Twee keer in totaal.*

*Had u gevoelens voor mannen?*

*Nee.*

*(...) U kuste toen ook omdat hij u wilde laten zien hoe u vrouwen moest kussen?*

*Ja" (administratief dossier, eerste map, stuk 5, p. 7-8).*

Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekende partij heel goed wist wat een (affectieve/seksuele) relatie inhoudt, doch dat zij meermaals, hoewel er verschillende keren uitdrukkelijk naar gevraagd werd, heeft ontkend dat zij met haar neef G. een relatie had. Aangezien verzoekende partij deze relatie stellig bleef ontkennen, houdt haar argument dat, volgens haar interpretatie, zelfs een conversatie met iemand hebben al een relatie is, reden waarom zij eerder (op de Dienst Vreemdelingenzaken) had verteld dat zij met hem een relatie had, geen steek. De Raad wijst erop dat voormelde verklaringen niet te rijmen vallen met de niet mis te verstane verklaringen die zij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, tijdens hetwelk zij dan nog heeft verkondigd dat zij jarenlang een relatie heeft gehad met G. en dat zij verschillende keren seks met hem heeft gehad (administratief dossier, eerste map, stuk 4, p. 2-3). Verzoekende partij bevestigt in haar verzoekschrift dat zij deze verklaringen met kennis van zaken heeft afgelegd, nadat haar zus haar informeerde over het begrip "relatie". Zoals reeds werd opgemerkt, blijkt uit haar verklaringen dat zij ook tijdens haar eerste gehoor al op de hoogte was van de concrete betekenis van dit woord maar dat zij heeft ontkend dat zij ook maar enige vorm van een affectieve en/of seksuele band had met haar neef G.. Voormelde flagrante tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, blijven dan ook behouden, hetgeen de geloofwaardigheid van haar verklaringen volledig onderuithaalt.

2.2.6.1. Verzoekende partij benadrukt dat zij naar waarheid heeft verklaard dat haar neef U. haar binnenlands paspoort heeft afgenomen omdat hij wou beletten dat zij het land kon ontvluchten. Verzoekende partij licht vervolgens toe dat haar moeder en haar buurvrouw de reis voor haar hebben geregeld met behulp van een smokkelaar. Gelet op haar verstandelijke handicap en haar hiermee gepaard gaande beperkte intellectuele capaciteiten is zij niet op de hoogte van de details van haar reis en de kwestie van het paspoort. Verzoekende partij voegt hier nog aan toe dat haar zus inderdaad in het bezit bleek te zijn van haar internationaal paspoort en dat zij dit, om haar dossier te vervolledigen, alsnog heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. Het was dus geenszins de bedoeling om de

Belgische asielinstanties te misleiden, onderstreept verzoekende partij. Verzoekende partij stelt in dit verband nog dat, indien zij deze autoriteiten had willen misleiden, zij dit document simpelweg niet aan het Commissariaat-generaal zou hebben overgemaakt. Het feit dat zij haar internationaal paspoort alsnog heeft neergelegd, bewijst haar goede trouw, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad is van oordeel dat, hoewel het op zich aannemelijk overkomt dat verzoekende partij haar reis niet zelf zou hebben geregeld en zij ook weinig informatie zou kunnen geven over de details en de organisatie van deze reis, het uiterst bevreemdend overkomt dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor dan wel weet te zeggen dat de chauffeur die haar naar België bracht haar een 'rood paspoort' gaf onderweg met een foto van iemand die op haar geleek en dat ook de naam die in dit paspoort stond niet de hare was, waarmee zij dus insinueert dat zij met een vals paspoort heeft gereisd, dat zij wel grondig heeft kunnen bekijken, en zij noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal enig reisdocument neerlegde, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dan plots wel een internationaal paspoort neerlegde op haar eigen naam en met haar eigen foto. Het feit dat zij haar internationaal paspoort alsnog heeft neergelegd, neemt niet weg dat zij incoherente en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd over dit paspoort/haar reis naar België en dat zij dit document, hoewel het in het bezit was van haar zus, niet eerder heeft neergelegd. Hieruit kan wel degelijk worden afgeleid dat (de zus van) verzoekende partij initieel heeft getracht om de Belgische asielinstanties te misleiden. De Raad wenst er in dit verband nog op te wijzen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De Raad merkt vervolgens nog op dat er, gelet op het voormelde, dan ook geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan de verklaring dat haar neef U. haar binnenlands paspoort zou hebben afgepakt. Het louter volharden in deze verklaringen doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

2.2.7.1. Volgens verzoekende partij heeft verwerende partij ten onrechte geoordeeld dat het gehoor, ondanks haar verstandelijke handicap, zonder noemenswaardige problemen is verlopen.

Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij er totaal aan voorbij gaat dat de vragen of zij de tolk en de dossierbehandelaar goed heeft begrepen en of zij alle vragen goed heeft begrepen, standaardvragen zijn die als een formaliteit worden gesteld. Zij zou nooit hebben aangegeven dat zij de tolk/de dossierbehandelaar en/of de aan haar gestelde vragen niet goed heeft begrepen, aangezien zij zich schaamt voor haar beperkte intellectuele capaciteiten en zij de mensen rondom haar niet wil teleurstellen. Zij is de mening toegedaan dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar mentale handicap.

Verzoekende partij wijst er verder op dat haar raadsman heeft gevraagd om haar zus aan te stellen als vertrouwenspersoon (bijlage 4 bij het verzoekschrift), doch dat verwerende partij dit heeft geweigerd. Ook heeft haar raadsman voorafgaand aan het tweede gehoor contact opgenomen met een psycholoog bij het Commissariaat-generaal, met de vraag om aanwezig te zijn tijdens dit gehoor. De *protection officer* was echter – ten onrechte – van oordeel dat diens aanwezigheid tijdens het gehoor niet nodig was. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij, die voldoende op de hoogte was van haar mentale handicap en beperkte intellectuele capaciteiten, zorgvuldiger te werk had moeten gaan en rekening had moeten houden met deze beperkingen.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij eerder in haar verzoekschrift op concrete wijze heeft uiteengezet welke misverstanden zich zouden hebben voorgedaan tijdens de gehoren, die het gevolg zouden zijn van de beperkte intellectuele capaciteiten van verzoekende partij. De Raad verwijst dienaangaande naar de uiteenzetting in punt 2.2.5.2., waarin besloten wordt dat verzoekende partij niet kan aantonen dat haar opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen in verband met het al dan niet hebben gehad van een relatie met haar neef G., te wijten zouden kunnen zijn aan haar mentale/intellectuele toestand/capaciteiten. Waar verzoekende partij nog betoogt dat verwerende partij over het algemeen geen rekening heeft gehouden met haar lichte verstandelijke handicap tijdens de gehoren en zij erop wijst dat zij uit schaamte maar heeft aangegeven dat zij de tolk, de dossierbehandelaar/alle vragen goed heeft begrepen, stelt de Raad ten eerste vast dat verzoekende partij, buiten de aangegeven verwarring omtrent de term "relatie", die reeds werd besproken, geen concrete verklaringen of elementen aanhaalt waaruit blijkt dat zij bepaalde zaken niet of onvoldoende zou hebben begrepen en waaruit zou blijken dat verwerende partij geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar lichte

verstandelijke handicap. Ten tweede bemerkt de Raad dat deze algemene kritiek geen steun vindt in de gehoorverslagen. Los van het feit dat verzoekende partij steeds heeft aangegeven dat zij alles heeft kunnen vertellen en dat zij alle vragen heeft begrepen, blijkt uit het verloop van deze gehoren dat verzoekende partij zich steeds goed heeft kunnen uitdrukken en dat zij accurate antwoorden heeft kunnen formuleren op de aan haar gestelde vragen, die, om misverstanden te vermijden, soms verschillende keren en/of op verschillende manieren aan haar werden gesteld (zie administratief dossier, eerste map, stukken 4 en 5).

Betreft de aangevoerde kritiek dat de zus van verzoekende partij niet als vertrouwenspersoon aanwezig mocht zijn tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal en dat verwerende partij geen psycholoog heeft aangesteld om deze interviews bij te wonen, sluit de Raad zich aan bij het door verwerende partij geformuleerde antwoord in diër nota met opmerkingen: *“Waar verzoeker aanvoert dat zij zus door het Commissariaat-generaal werd geweigerd als vertrouwenspersoon, merkt verweerder op dat artikel 1/1, 6° van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen het begrip “vertrouwenspersoon” als volgt omschrijft: “de vertrouwenspersoon: een persoon die door de asielzoeker speciaal gemachtigd wordt om hem bij te staan tijdens de behandeling van zijn aanvraag en die beroepshalve optreedt”. Verweerder benadrukt dat het Commissariaat-generaal zich kan verzetten tegen de aanstelling van een vertrouwenspersoon als deze niet voldoet aan de definitie van het Koninklijk Besluit, met name ‘door de asielzoeker gemachtigd zijn’ en ‘beroepshalve optreden’. In casu werd door verzoeker een aanvraag ingediend om een familielid van hem, met name zijn zus, aan te stellen als vertrouwenspersoon en werd aldus niet voldaan aan de in het Koninklijk Besluit gestelde voorwaarde dat de vertrouwenspersoon ‘beroepshalve’ dient op te treden.*

*Waar verzoeker voorts aanvoert dat er niet werd ingegaan op zijn vraag om het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal te laten plaatsvinden in de aanwezigheid van de psycholoog van het Commissariaat-generaal, wijst verweerder erop dat er geen enkele wettelijke bepaling voorhanden is die de Commissaris-generaal ertoe verplicht om te zorgen voor de aanwezigheid van een psycholoog tijdens het gehoor.”*

Het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekende partij niet kan aantonen dat er zich bepaalde problemen zouden hebben voorgedaan tijdens haar gehoren en dat verwerende partij tijdens deze gehoren te weinig rekening zou hebben gehouden met haar lichte verstandelijke handicap.

2.2.8. Gelet op het geheel van het voorgaande is de Raad van oordeel dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers*

vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat er in Dagestan wel degelijk sprake is van een gewapend conflict, aangezien de aanslagen van de rebellen en de reacties van de Dagestaanse autoriteiten op een aanhoudende wijze worden gepleegd en bovendien een bijzonder intensief karakter hebben. Ter staving van haar argumentatie verwijst verzoekende partij naar en citeert zij verschillende passages uit het algemeen ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (januari 2012) en uit artikels van de website [www.jamestown.org](http://www.jamestown.org) (september 2012), [www.cacianalist.org](http://www.cacianalist.org) (juni 2013), <http://edition.cnn.com> (mei 2013) en [www.themoscowtimes.com](http://www.themoscowtimes.com) (naar aanleiding van de aanstaande olympische winterspelen in Sochi, begin 2014). Verzoekende partij stelt dat uit dergelijke berichten blijkt dat de situatie er ook voor burgers verre van veilig is, dat er geen sprake is van een ‘versnipperde en ondergrondse rebellenbeweging’ en dat de commissaris-generaal overigens zelf toegeeft dat er ook burgerslachtoffers vallen in Dagestan. Volgens verzoekende partij is verwerende partij te kort door de bocht gegaan en heeft zij zich gebaseerd op informatie die niet voldoende actueel is om te oordelen of er sprake is van een ernstige bedreiging voor het leven of voor de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verwerende partij voegt als bijlage bij haar nota met opmerking het volgende rapport: “COI Focus – DAGESTAN – Veiligheidssituatie” van 7 april 2014. Verwerende partij concludeert uit dit rapport het volgende in haar nota met opmerkingen: “Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van burgers in Dagestan actueel niet ernstig wordt bedreigd als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.” Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat verwerende partij ditzelfde rapport nogmaals neerlegt bij aanvullende nota van 18 augustus 2014.

De Raad stelt vast dat uit de lectuur van voormeld veiligheidsrapport van 7 april 2014 blijkt dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. In dit rapport wordt onder meer verwezen naar de recente verslaggeving van Memorial van 17 januari 2014 waarin deze stelt dat de rebellen voornamelijk ageren tegen kleinere groepen of zelfs aparte leden van de ordediensten en de rebellen de slagkracht niet hebben om grootschalige confrontaties aan te gaan. De ordediensten voeren op hun beurt gerichte speciale operaties uit op locaties waarvan men meent dat er zich rebellen ophouden. Desbetreffend rapport betreft dan ook een loutere bevestiging van de reeds eerder vastgestelde veiligheidssituatie in Dagestan, gesteund op de zich reeds in het administratief dossier bevindende landeninformatie, en kan derhalve niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Ten slotte oordeelt de Raad dat de informatie waarnaar verzoekende partij verwijst het eveneens heeft over nog aanwezige rechtstreekse vuurgevechten tussen de veiligheidstroepen en de vermeende rebellen en over bomaanslagen, zelfmoordaanslagen, autobommen en beschietingen gericht tegen de politie en andere ordehandhavers, en derhalve geen afbreuk doet aan en eerder een bevestiging uitmaakt van de vaststelling dat er in Dagestan niet langer sprake is van een open oorlog en dat er nog aanwezige gevechtshandelingen duidelijk een gericht karakter vertonen. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, eerste map, respectievelijk stuk 12 en stuk 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 17 oktober 2013 en 3 april 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT